

Piatok 2. adventného týždňa

Mt 11,16-19

*Využiť čas
Motivovať*

Nie je ten Kristus trocha náročný? Vedel, ku komu prišiel, vedel, že jeho predchodca bol človek až veľmi skromný a čuduje sa, že ho jeho rodáci označujú takýmito pojmami, keď sa medzi nimi snaží správať, ako jeden z nich.

„Komuže prirovnám toto pokolenie?“... „Prišiel Syn človeka, je a pije, a hovoria: „Hľa, pažravec a pijan, priateľ mýtnikov a hriešnikov!““ (Mt 11,16.19).

Sami to veľmi dobre poznáme. Kto chce psa biť, palicu si nájde. Kto sa chce pravde protivíť, vždy si nájde zámienku, aby sa pravde vyhýbal. Jána odmietli, lebo nejedol a nepil, Ježiša preto, lebo jedol a pil. Boží plán sa však uskutoční aj napriek zlej ľudskej vôli. Aj v dnešnom evanjeliu farizejský duch Ježiša dal do kliatby ako človeka bez Zákona. A tak sa vzdali aj Jeho. V týchto črtách podobenstva naznačil Ježiš skúsenosti, ktoré sa vždy vyskytujú, ktoré vždy nanovo nadobúdame pri zvestovaní nebeského kráľovstva vo svete.

Možno aj my sami sme už toľkokrát odsúdili niekoho, kto sa iba snažil priblížiť sa k nám, a tak k nám byť bližšie a lepšie nás pochopiť. Na druhej strane sme určite už aj my sami zažili situáciu, kedy sme chceli niekomu pomôcť, lepšie ho pochopiť a v tej chvíli sme urobili niečo, za čo nás všetci okolo odsúdili len preto, lebo nechápali, že sa chceme len plne vcítiť do jeho situácie. Inokedy sme chceli urobiť niečo, čo bolo podľa nás správne a dopadli sme rovnako. Tak, ako sme sa vtedy cítili my, mohol sa cítiť aj Kristus v situácii do akej ho dostali Jeho blížni. Kristus sa dokázal povzniesť nad názory svojho okolia. Ale ako je to s nami? Nezapúdame na Krista len kvôli strachu pred tým, čo by povedalo okolie? Zvlášť teraz v tejto dobe, kedy sme všetci akosi citlivejší na potreby iných, keď už dávno zo všetkých výkladov dýcha duch Vianoc. Nie neodsudzujem to, lebo aj toto môže niekoho prinútiť zastaviť sa a zamyslieť nad tým, o čom vlastne sú Vianoce. Napriek všetkému, ale nezabúdajme, že ešte sme v čase očakávania, aby nám ten sviatočný čas neprešiel pomedzi prsty bez nášho povšimnutia práve preto, lebo sme chceli až príliš mať super Vianoce.

Nijaká strata nie je nenahraditeľnejšia, ako strata drahocenného času života. Nejestvuje nič čím by sa dal nahradiť, nijaká ľútosť a nijaké predsavzatie ho neprivolajú späť.

Jedná starodávna perzská sága rozpráva, že akýsi muž našiel raz na morskom brehu vrece kamienkov. Pre ukrátenie času hádzal tieto kamene po vtákoch, ktoré plávali vo vode, aby ich takto dráždil a pokúšal. Ostatný kamienok si bezmyšlienkovite schoval. Keď ho potom večer podržal doma proti svetlu, svietil mu do očí iskriaci diamant. Bohatstvo pohádzal do mora.

Každý náš deň je jeden diamant. Ako ten muž, tak aj my, zahadzujeme bohatstvo do mora večnosti, ktoré už nik viac nevynesie na povrch.

Milovaní, ešte máme čas. Čas zastaviť a obzrieť sa za svojou prípravou na Kristov príchod, a čo tak sa obzrieť aj za prípravou našich blížnych? Ako sú na tom oni? Možno im aj trochu pomôcť, aby aj pre nich boli Vianoce čas milosti, aby sme pri vianočnom stole nesesedeli, aj napriek tomu, že nás tam bude plno, každý sám.

Amen.